

RETTENS DOM (en enkelt dommer)
20. juli 2001

Sag T-351/99

Christian Brumter
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – meddelelse om ledig stilling – udnævnelse – begrundelsespligt – sammenligning af ansøgernes fortjenester – ansættelsesmyndighedens skønsmæssige beføjelse – bedømmelse – anmodning om forflyttelse«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 757

Angående: Påstand om annullation dels af Kommissionens afgørelse af 29. januar 1999 om at afslå sagsøgerens ansøgning vedrørende den stilling, der er omhandlet i meddelelse om ledig stilling KOM/173/98, dels af afgørelsen af 27. januar 1999 om at udnævne Gérard Zahlen i stillingen.

Udfald: Kommissionens afgørelse om at udnævne Gérard Zahlen i den stilling, der er omhandlet i meddelelse om ledig stilling KOM/173/98, samt afgørelsen om at afslå Christian Brumter's ansøgning til denne stilling annulleres. Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – afgørelse, der indebærer et klagepunkt – afvisning af en ansøgning – begrundelsespligt – formål – rækkevidde
(Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2)

2. Tjenestemænd – afgørelse, der indebærer et klagepunkt – begrundelsespligt – manglende overholdelse – afhjælpning efter sagsanlægget – ikke tilladt
(Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2, og art. 90, stk. 2)

3. Tjenestemænd – ledig stilling – besættelse af en stilling ved forfremmelse – sammenligning af fortjenester – administrationens skønsmæssige beføjelser – grænser – overholdelse af betingelserne i meddelelsen om ledig stilling
(Tjenestemandsvedtægten, art. 29, stk. 1, og art. 45)

4. Tjenestemænd – ledig stilling – besættelse af en stilling ved forfremmelse – sammenligning af fortjenester – administrationens skønsmæssige beføjelse – grænser – overholdelse af betingelserne i meddelelsen om ledig stilling – domstolskontrol – rækkevidde

5. Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – bedømmelses-rapporter taget i betragtning – ansøgernes individuelle sagsakter udfærdiget med en betydelig forsinkelse
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

1. Pligten i medfør af vedtægtens artikel 25, stk. 2, til at begrunde enhver bebyrdende afgørelse udgør et vigtigt princip i fællesskabsretten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn. Den har til formål dels at give den berørte et tilstrækkeligt grundlag til at vurdere retmæssigheden af den bebyrdende retsakt, og om det har noget formål at anlægge sag ved Retten, dels at gøre det muligt for denne at udøve sin kontrol.

Selv om ansættelsesmyndigheden ikke har pligt til at begrunde en afgørelse om forfremmelse over for ikke forfremmede tjenestemænd, har den derimod pligt til at begrunde en afgørelse om afvisning af en ikke forfremmet tjenestemand's klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, idet begrundelsen for afgørelsen om afvisning er sammenfaldende med begrundelsen for den afgørelse, som klagen er rettet mod. Da afgørelser om forfremmelser træffes efter udvælgelse, er det tilstrækkeligt, at begrundelsen for afvisningen af klagen vedrører de retlige betingelser i vedtægten for forfremmelsens lovlighed.

(jf. præmis 28 og 29)

Henvisning til: Domstolen, 7. februar 1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 13; Retten, 12. februar 1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, bekræftet ved appel af Domstolens dom af 9. december 1993, sag C-115/92 P, Parlamentet mod Volger, Sml. I, s. 6549, præmis 22 og 23; Retten, 18. marts 1997, forenede sager T-178/95 og T-179/95, Picciolo og Caló mod Regionsudvalget, Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 155, præmis 33 og 34; Retten, 29. maj 1997, sag T-6/96, Contargyris mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 119, og II, s. 357, præmis 148; Retten, 18. december 1997, sag T-142/95, Delvaux mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 477, og II, s. 1247, præmis 84; Retten, 17. februar 1998, sag T-56/96, Maccaferri mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 57, og II, s. 133, præmis 36; Retten, 21. september 1999, sag T-157/98, Oliveira mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 163, og II, s. 851, præmis 50.

2. En fuldstændig mangel på begrundelse for en beslutning kan ikke afhjælpes ved forklaringer, der afgives af ansættelsesmyndigheden efter anlæggelsen af en retssag. På dette stadium opfylder sådanne forklaringer ikke længere deres funktion. Den pligt til begrundelse, som fremgår af bestemmelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 2, sammenholdt med artikel 90, stk. 2, har nemlig til formål dels at give den pågældende et tilstrækkeligt grundlag for at bedømme berettigelsen af afslaget på hans ansøgning og hensigtsmæssigheden af at anlægge sag ved Retten, og dels at gøre det muligt for denne at udøve sin kontrol. Med et sagsanlæg ophører derfor ansættelsesmyndighedens mulighed for at lovliggøre sin afgørelse ved et begrundet svar, hvorved klagen afvises.

(jf. præmis 33)

Henvisning til: Volger mod Parlamentet, præmis 40.

3. Behandlingen af ansøgninger om forflyttelse eller forfremmelse i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), skal foregå efter bestemmelserne i vedtægtens artikel 45, som udtrykkeligt foreskriver, at udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen efter sammenligning af deres fortjenester. Pligten til at foretage denne sammenligning er udtryk både for princippet om ligebehandling af tjenestemænd og for grundsætningen om deres adgang til karriere.

Med henblik på denne sammenligning af fortjenester har ansættelsesmyndigheden en vid skønsbeføjelse. Udøvelsen af dette skøn forudsætter imidlertid en nøje undersøgelse af sagsakterne og en omhyggelig iagttagelse af de i stillingsopslaget vedrørende den omhandlede stilling opstillede betingelser, og at ansættelsesmyndigheden skal se bort fra enhver ansøger, der ikke opfylder disse betingelser. Stillingsopslaget udgør den retlige ramme, ansættelsesmyndigheden selv har opstillet, og som den nøje skal overholde.

(jf. præmis 69, 70 og 71)

Henvisning til: Volger mod Parlamentet, præmis 24; Domstolen, 18. marts 1993, sag C-35/92 P, Parlamentet mod Frederiksen, Sml. I, s. 991, præmis 15 og 16; Retten, 26. oktober 1993, sag T-22/92, Weissenfels mod Parlamentet, Sml. II, s. 1095, præmis 66; Retten, 19. marts 1997, sag T-21/96, Giannini mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 69 og II, s. 211, præmis 19; Retten, 12. maj 1998, sag T-159/96, Wenk mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 193, II, s. 593, præmis 63; Retten, 27. april 1999, sag T-283/97, Thinus mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 69, og II, s. 353, præmis 42.

4. Med henblik på inden for rammerne af en forfremmelsesprocedure at efterprøve, om ansættelsesmyndigheden ikke har overskredet grænserne for den retlige ramme, som meddelelsen om den ledige stilling udgør, må Retten for det første fastslå, hvilke kvalifikationer der krævedes efter stillingsopslaget, og derefter undersøge, om den ansøger, ansættelsesmyndigheden valgte til den ledige stilling, faktisk opfyldte disse betingelser. En sådan undersøgelse begrænser sig til spørgsmålet, om administrationen på baggrund af de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Retten kan derfor ikke sætte sin bedømmelse af kandidaternes kvalifikationer i stedet for ansættelsesmyndighedens.

(jf. præmis 72)

Henvisning til: Domstolen, 21. april 1983, sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, præmis 9; Domstolen, 12. februar 1987, sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, præmis 5; Retten, 11. december 1991, sag T-169/89, Frederiksen mod Parlamentet, Sml. II, s. 1403, præmis 69; Retten, 30. januar 1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63, præmis 20, Retten, 25. februar 1992, sag T-11/91, Schloh mod Rådet, Sml. II, s. 203, præmis 51; Parlamentet mod Frederiksen, præmis 17, Retten, 9. februar 1994, sag T-82/91, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 15, og II, s. 61, præmis 62; Retten, 6. juni 1996, sag T-262/94, Baiwir mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 739, præmis 66; Giannini mod Kommissionen, præmis 20; Delvaux mod Kommissionen, præmis 38.

5. Bedømmelsesrapporten udgør et afgørende vurderingsgrundlag, hver gang den overordnede myndighed skal tage stilling til spørgsmål vedrørende en tjenestemands karriereforløb. En forfremmelsesprocedure er således behæftet med mangler, når ansættelsesmyndigheden ikke har kunnet foretage en sammenligning af ansøgernes fortjenester, fordi en eller flere af ansøgernes bedømmelsesrapporter af administrative grunde er blevet udfærdiget med en betydelig forsinkelse.

(jf. præmis 83)

Henvisning til: Domstolen, 5. juni 1980, sag 24/79, Oberthür mod Kommissionen, Sml. I, s. 1743, præmis 8; Domstolen, 10. juni 1987, sag 7/86, Vincent mod Parlamentet, Sml. s. 2473, præmis 16; Retten, 19. september 1996, sag T-386/94, Allo mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 393, og II, s. 1161, præmis 38.